U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Michala Mazance a soudců JUDr. Jana Passera, Mgr. Davida Hipšra, JUDr. Jaroslava Hubáčka a JUDr. Karla Šimky v právní věci žalobkyň: **a) H. M., b) nezl. V. M.**, zastoupených Mgr. Martinem Kašparem, advokátem se sídlem Nad Šutkou 1811/12, Praha 8, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra,** se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 11. 2010, čj. OAM-349/ZA-06-ZA14-2010, o kasační stížnosti žalobkyň proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 26. 5. 2011, čj. 29 Az 15/2010 - 42,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.

II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Ustanovenému advokátu stěžovatelek Mgr. Martinu Kašparovi **se přiznává** odměna za zastupování ve výši 4392 Kč, která mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu ve lhůtě 60 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

Odůvodnění:

I.

1. Rozhodnutím ze dne 16. 11. 2010, čj. OAM-349/ZA-06-ZA14-2010, žalovaný shledal opakovanou žádost žalobkyň o udělení mezinárodní ochrany nepřípustnou podle § 10a písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), a řízení o udělení mezinárodní ochrany podle § 25 písm. i) zákona o azylu zastavil.

II.

2. Žalobkyně napadly rozhodnutí žalovaného žalobou u Krajského soudu v Hradci Králové, který ji rozsudkem ze dne 26. 5. 2011, čj. 29 Az 15/2010 - 42, zamítl.

3. Krajský soud přisvědčil žalovanému, že žalobkyně v projednávané žádosti o udělení mezinárodní ochrany a v řízení o ní před správním orgánem neuvedly žádnou novou azylově relevantní skutečnost. Byla-li žaloba žalobkyně proti předcházejícímu rozhodnutí žalovaného o neudělení mezinárodní ochrany zamítnuta a kasační stížnost odmítnuta pro nepřijatelnost, žalovanému při opakované argumentaci dle krajského soudu nezbylo než aplikovat shora uvedená ustanovení zákona o azylu.

III.

4. Žalobkyně (stěžovatelky) brojily proti rozsudku krajského soudu kasační stížností z důvodu podle § 103 odst. 1 písm. b) a d) s. ř. s.

5. Namítly, že krajský soud napadeným rozsudkem neodstranil vady řízení před žalovaným spočívající v porušení § 50 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád"), a porušení zásad dobré správy zakotvených v § 2 správního řádu. Žalovaný podle stěžovatelek nereflektoval jimi tvrzené skutečnosti, které dokládají, že jim v případě návratu do země původu hrozí vážné nebezpečí ve smyslu § 12 písm. a) zákona o azylu, neboť podání žádosti o azyl by mohlo vést až k odsouzení v zinscenovaném soudním procesu. Stěžovatelky upozornily, že v České republice žijí již 6 let. Stěžovatelka a) tu byla oddána; stěžovatelka b) se zde narodila, chodí zde do mateřské školy a velice pravděpodobně by mohla být při návratu do vlasti z tohoto důvodu vystavena diskriminaci.

6. Stěžovatelky dále namítly, že žalovaný při pohovoru kladl dotazy nikoliv za účelem zjištění skutečného stavu věci, ale účelově tak, aby jim nemusel být azyl udělen. Neprovedl ani jimi navrhovaný důkaz filmem „Kmotr", spokojil se pouze s oficiálními zprávami a stanovisky běloruských úřadů, naprosto opomněl skutečný stav věci a v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí neuvedl žádné nezávislé zdroje. Přistoupil tak na koncept tzv. formální pravdy a postupoval proto v rozporu s § 3 správního řádu. Krajský soud uvedené pochybení nenapravil. Za podstatné považoval pouze skutečnost, že se jedná již o třetí žádost o udělení azylu, v níž nebyly uvedeny žádné nové skutečnosti, přestože se politická situace v zemi původu stále více přiostřuje a skutkový stav se tak neustále mění. Žalovaný ani krajský soud se s námitkou změny situace nikterak nevypořádali.

7. Stěžovatelky uzavřely, že splňují podmínky pro udělení mezinárodní ochrany ve formě azylu podle § 12 písm. a) a b) zákona o azylu a ve formě doplňkové ochrany ve smyslu § 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu.

IV.

8. Žalovaný navrhl zamítnutí kasační stížnosti.

V.

9. Jednou z podmínek věcného přezkumu kasační stížnosti je její přijatelnost. Kasační stížnost je v souladu s § 104a s. ř. s. přijatelná, pokud svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Výkladem institutu nepřijatelnosti a demonstrativním výčtem jejích typických kritérií se Nejvyšší správní soud zabýval např. v usnesení ze dne 26. 4. 2006, čj. 1 Azs 13/2006 - 39, č. 933/2006 Sb. NSS, na jehož odůvodnění na tomto místě pro stručnost odkazuje.

10. Nejvyšší správní soud v posuzované věci neshledal přesah vlastních zájmů stěžovatelek ani pochybení v postupu krajského soudu, tím méně pak pochybení zásadní, které by mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatelek.

11. Ustálená a vnitřně jednotná judikatura Nejvyššího správního soudu poskytuje v posuzované věci dostatečná vodítka. Nejvyšší správní soud se v minulosti k problematice opakovaných žádostí o mezinárodní ochranu opakovaně vyjadřoval (srov. např. usnesení

ze dne 10. 8. 2011, čj. 1 Azs 12/2011 - 118, rozsudky ze dne 30. 6. 2009, čj. 4 Azs 23/2009 - 64, či ze dne 11. 6. 2009, čj. 9 Azs 5/2009 - 65, www.nssoud.cz). Ustáleně přitom judikuje, že institut opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany neslouží k upřesňování či skutkovému doplňování předchozí žádosti. Jeho hlavním smyslem a účelem je postihnout případy, kdy se objeví takové závažné skutečnosti, které by mohly ovlivnit postavení žadatele a které nemohl uplatnit vlastní vinou během předchozího řízení. Zpravidla se přitom může jednat o takové skutečnosti, ke kterým došlo během času jako je zejména změna situace v zemi původu nebo změna poměrů ve vztahu k osobě žadatele. Za nové skutečnosti nebo zjištění je nutno považovat nikoli jakékoli nové skutečnosti nebo zjištění, ale pouze ty, jež by *prima facie* mohly mít dopad do hmotněprávního postavení žadatele (srov. odůvodnění rozsudku čj. 9 Azs 5/2009 - 65).

12. Úlohou správního orgánu je tedy při rozhodování o opakované žádosti o mezinárodní ochranu zhodnotit, zda žadatel uvádí nové skutečnosti nebo zjištění, a dále to, zda se jedná o takové skutečnosti či zjištění, jež nebyly bez vlastního zavinění žadatele zkoumány v předchozím řízení. Nejsou-li tyto požadavky naplněny, správní orgán se opětovně otázkou nároku na udělení mezinárodní ochrany nezabývá. V obdobném rozsahu je omezen i případný soudní přezkum takového rozhodnutí.

13. V posuzované věci žalovaný i krajský soud zcela správně uzavřeli, že stěžovatelky v opětovné žádosti o udělení mezinárodní ochrany žádné skutečnosti, jež by odpovídaly shora popsaným východiskům, netvrdily. Omezuje-li se jejich argumentace na obecnou zmínku o změněných poměrech v zemi původu, jde o nepřípustně nekonkrétní tvrzení, které samo o sobě přijatelnost kasační stížnosti založit nemůže.

14. Nejvyšší správní soud v posuzované věci žádné důvody přijatelnosti kasační stížnosti neshledal, proto ji jako nepřijatelnou podle § 104a s. ř. s. odmítl.

15. O náhradě nákladů řízení Nejvyšší správní soud rozhodl v souladu s § 60 odst. 3 s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s., podle nějž nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

16. Stěžovatelkám byl pro řízení ustanoven zástupcem advokát. V takovém případě platí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát (§ 35 odst. 8 ve spojení s § 120 s. ř. s.). Nejvyšší správní soud určil odměnu advokáta částkou 3360 Kč za jeden společný úkon právní služby (sepsání doplnění kasační stížnosti) a dále 300 Kč jako paušální náhradu hotových výdajů v souladu s § 9 odst. 3 písm. f), § 7, § 11 odst. 1 písm. d), § 12 odst. 4 a § 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů, celkem tedy 3660 Kč. Tuto částku pak soud podle § 57 odst. 2 s. ř. s. zvýšil o částku 732 Kč připadající na náhradu daně z přidané hodnoty, kterou je ustanovený advokát z odměny za zastupování jako plátce povinen odvést. Za úkon spočívající v převzetí a přípravě zastoupení soud odměnu za zastupování nepřiznal, neboť ustanovený advokát netvrdil ani nedoložil, že by ve věci proběhla porada s klientem [§ 11 odst. 1 písm. b) vyhlášky č. 177/1996 Sb.]. Nahlížení do spisu pak nepředstavuje samostatný úkon právní služby; bylo ostatně předpokladem pro to, aby mohl ustanovený advokát sepsat doplnění kasační stížnosti, za které mu byla odměna za zastupování přiznána.

Poučení: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 30. září 2011

JUDr. Michal Mazanec
předseda senátu